

Владада съмъ надъ гърка
И съмъ вази кърмила
Тажно, тажно.

Дѣ сж мойтѣ синове,
Храбри силни герои,
Статнитѣ имъ чинове
Бурни, смѣли герои —
Мъртви, мъртви.

Сестро моя, Сърбийо,
И ти велика Русийо,
Защо сге ме забравили
Чуйте въздихание
Мое, мое...

Сжщо и тази пѣсень едвали въ тоя си видъ е отъ Чинтуловъ.

5. Чакъровъ пише: „На прѣдставителитѣ, прѣди заминаването имъ отъ Цариградъ, слѣдъ изработването и подписването на екзархийския уставъ, билъ даденъ обѣдъ и по молбата на екзарха Антимъ I (?) Чинтуловъ прочелъ на прощаване едно прѣкрасно стихотворение, за което живитѣ прѣдставители още помнятъ, и можеби то още се намира въ нѣкого изъ тѣхъ въ рѣкописъ. Това стихотворение ние го имаме, но слѣдъ ареста въ Сливенъ, то се изгуби“ (Ил. св., кн. III, с. 2). Нищо повече не се знае за това стихотворение.

6. Въ ненапечатания още втори томъ на „Градъ Сливенъ“ Табаковъ съобщава, че наскоро слѣдъ освобождението Чинтуловъ билъ написалъ за Македония поема, която била изгубена. По тоя поводъ Г-нъ Гидиковъ ми пише: „Запасниятъ полковникъ Чинтуловъ си спомня, че по случай посрѣщането на руситѣ Чинтуловъ пѣлъ една пѣсень, но не помни съдържанието ѝ. Сжщо по случай откжсването на Македония и първото ѝ възстание прѣзъ 1879 Чинтуловъ пѣлъ една пѣсень — нѣщо като ода на героичната тогава борба и подвизитѣ на нашитѣ четници — но си спомня само тия стихове:

Въ Македонїя азъ да ида,
Какъ се бие тамъ да видя
Българинътъ търпеливъ.“